

Kuner János úgy él, hogy túlélte saját halálát

2017.02.08.

Kuner János túlélte a saját halálát. Öngyógyítással segített magán, gondjait pedig verssorokba szedi, azaz kiírja magából.

*Nehéz utakon járva jöttek el hozzád,
kérve, félve, remélve végre,
egy kiábrándult életből feltörve,
gyöngéden, reményekkel felnézve az égre.*

*Hideg, mosolygós arcod, csodás fényeid nézve,
álomban hozzád beszélve, kezed megérintve,
szíved, lelked áttekintve, boldogok,*

édes reménysugár!"

Ezek a sorok Kuner János *Nehéz utakon!* című verséből valók. Saját írásai közül neki ez a legkedvesebb. A medinai költő magát naiv alkotónak tartja, és soha nem is álmodott arról, hogy verseit nyomtatásban látja. Révai Lilla, aki kulturális referensként tevékenykedett a faluban, szívesen vállalta a digitalizálást. A *Szivárvány-híd* című kötetből néhány darab készül, és fiatalkori, azaz az 1968 és 1988 közötti költeményeket tartalmaz. Az írás Kuner János életében az öngyógyítás egyik módja. Még csak tizenöt éves volt, amikor kiderült, súlyosbodó izomsorvadásban szenved. Az orvos a pécsi idegklinikán akkor azt ajánlotta a fiúnak, ne nagyon tervezze a jövőjét. A Zipernovszky középiskolába járó diák aztán az első sokkból felocsúdva saját kezébe vette sorsát, és következetes öngyógyításba kezdett.

Kuner János, akár édesapja, szódázott, méhészkedett (A szerző felvétele)

- Apám is felvette a kesztyűt, és azt mondta: fiam, dolgozni kell. Mivel falusi parasztyerek voltam, fizikai munka után nem nagyon kellett kutatni. De sportoltam, megismertem a gyógynövényeket, és amikor legközelebb orvoshoz mentem - jóval a diagnózis után, 1992-ben - a doktor meglepődve közölte, hogy ilyen jó állapotú izomzatot ilyen betegségénél még nem látott. Hatvanegy éves leszek. Nem kerültem tolószékbe, és azt is mondhatnám: túléltem a halálomat.

- Szikvízkészítő kisiparosként dolgoztam, volt, hogy száz láda szódával pakoltam meg egy kisteherautót. Néhány éve még 60-80 család méhet kezeltem, ma őstermelőként folytatom ezt a tevékenységet. Kertészkedem, sosem ülök tétlenül. A feleségem sok terhet levett a vállamról, ahhoz, hogy az életem így alakulhasson. Van egy fiam és egy gyönyörű kisunokám - meséli. Már önmagában akár ezt is nevezhetnénk csodának, de Kuner János tényleg nem egy hétköznapi ember. Unokáról ugyanis még szó sem volt, amikor egy este közölte a feleségével, hogy hamarosan nagymama lesz. Napközben érdekes jelenést látott az égen: egy felhőből két fényes alak ragyogott ki, akik kezükben egy csecsemőt tartottak. Nevezhetjük megérzésnek a történetet, az azonban biztos, hogy Kuner János sokat dolgozott azon, hogy elméjét pozitív gondolatokkal töltsse meg. Sokat imádkozik, és hiszi, hogy a Teremtő minden teremtményében ott van. Szakrális medált is készített, melyet napközben magánál tart. Érdeklí a számmisztika, a sorselemzés, a magyarság őstörténete, Isten és ember kapcsolata.

Betegsége kialakulását kiskori lelki traumára vezeti vissza, melyet felnőttként sikerült feloldania. Bár az izomsorvadás sok tekintetben korlátozta, hite, akarata mindig előre vitte, így az életet annak teljességében élhette meg. Azt mondja, hosszú életű lesz. Életcélja, hogy megtalálja a gyógymódot betegségére, és ne csak magának, hanem másoknak is segítsen. Egyik 1975-ös versében ezt írja:

*„Ha valaki nem tudja, miért él,
súlyos hiba! Céltalanul osztózni a sorson, öngyilkosság!
Az élet többre hivatott. Mindenkit!”*

Forrás:
Tolnai Népújság

TEOL